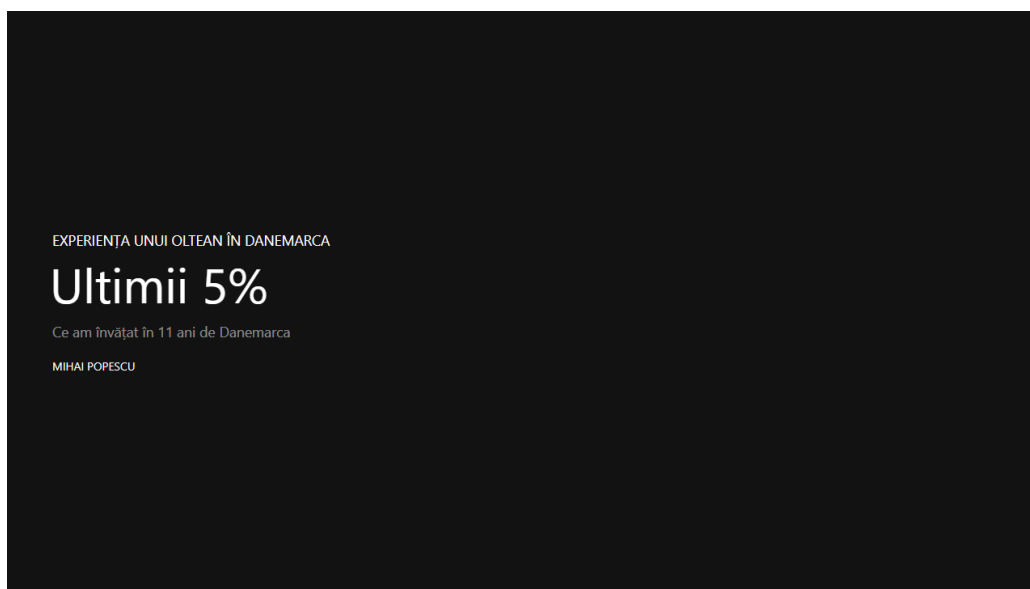

Experiența unui Oltean stabilit în Danemarca. Mihai Popescu

Mă numesc Mihai Popescu și de aproape unsprezece ani locuiesc în Danemarca. Sunt foarte bucuros să fiu astăzi aici, la lansarea cărții scrise de tatăl meu despre stră-stră-bunicul meu, Ștefan-Manea Lăcătușul.

La prima vedere, probabil vă întrebați ce legătură are experiența mea din Danemarca cu această carte.

Și eu mi-am pus aceeași întrebare atunci când am fost invitat să vorbesc astăzi.

Dar privind în urmă, mi-am dat seama că tocmai experiența mea din Danemarca m-a făcut să înțeleg cât de importante sunt rădăcinile, familia și comunitatea.

Și, mai ales...cât de puțin timp avem, de fapt, împreună.

Dar la asta o să revin puțin mai târziu.

Mai întâi...aș vrea să vă povestesc cum a ajuns un oltean din Craiova să trăiască unsprezece ani în Danemarca.

Danemarca din copilăria mea

Prima mea întâlnire cu Danemarca a avut loc cu mult înainte să ajung acolo.
Când eram copil, ascultam aproape în fiecare seară poveștile lui Hans Christian Andersen de pe casetele de la Teatrul Radiofonic.
Fetița cu chibriturile.
Soldățul de plumb.
Privighetoarea.
Rățușca cea urâtă.
Așa că, în imaginația mea, Danemarca devenise un tărâm de poveste.
Mai târziu, peste aceste imagini s-au suprapus și miturile moderne.
Țara vikingilor.
Țara bicicletelor.
Țara „cele mai bune beri din lume”... probabil.
Și, bineînțeles... țara celor mai fericiți oameni din lume.
Acesta era bagajul imaginar pe care îl luam cu mine.
Eram curios să descopăr cât din această poveste era, de fapt, adevărat.

Și, într-adevăr...

80,000 USD

PIB / locuitor

37,5 ore

program săptămânal

5 săptămâni

concediu

Încredere

Și, într-adevăr... mare parte din poveste era adevărată.
Danemarca este una dintre cele mai prospere țări din lume.
Programul normal de lucru este de aproximativ 37 de ore și jumătate pe săptămână.
Ai minimum cinci săptămâni de concediu.
Educația și sănătatea sunt accesibile tuturor.
Dar ceea ce m-a impresionat cel mai mult nu au fost salariile.
Nici concediul.
Nici infrastructura.
A fost sentimentul de siguranță.
În Danemarca nu trăiești permanent cu grija zilei de mâine.
Și există un nivel extraordinar de încredere între oameni și în instituții.
Privind din exterior...pare aproape o utopie.
Dar, după unsprezece ani...am ajuns la o concluzie puțin diferită.
Uneori merită să treci gardul...nu pentru că iarba este mai verde...ci ca să vezi cum o îngrijește vecinul.
Și exact asta am încercat să fac în acești unsprezece ani.
Nu să decid dacă Danemarca este mai bună decât România.
Ci să înțeleg... ce putem învăța unii de la alții.

Mihai og Michael holder Sluseholmen ren i fritiden

Mihai Popescu og Michael Madelaire tager nu en skraldesæk under armen, når de skal ud på deres løbeture i Sluseholmen. Fænomenet hedder 'plogging' og går ud på at hjælpe miljøet, mens man dyrker motion.

Jens Houville
jens@nyheder.dk

Du har måske lagt mærke til to mænd, der hver især

scu, der har boet i Sluseholmen i fem års tid, var et smut i Nyhavn og så en kvinde, der løb rundt i løbetøj og samlede cigaretskodder.

- Jeg var med min familie ude og spise, da jeg ser en kvinde, som liener en, der lø-

Michael Madelaire udfører plogging, hvor han blander motion og indsamling af skrald. Her står han med en parasol, han ahr fundet på bunden af en af Sluseholmens kanaler. Foto: Privat.

În timpul pandemiei am început să alerg prin cartierul meu din Copenhaga.

Și, pentru că tot alergam, am început să strâng și gunoaiele pe care le găseam pe drum.

La un moment dat, un prieten danez mi s-a alăturat, iar ziarul local a scris chiar și un articol despre inițiativa noastră.

Reacția oamenilor a fost extraordinară.

Vecinii ne salutau.

Ne încurajau.

Unii ne aplaudau chiar de la ferestre.

Dar foarte puțini au venit efectiv să ni se alăture.

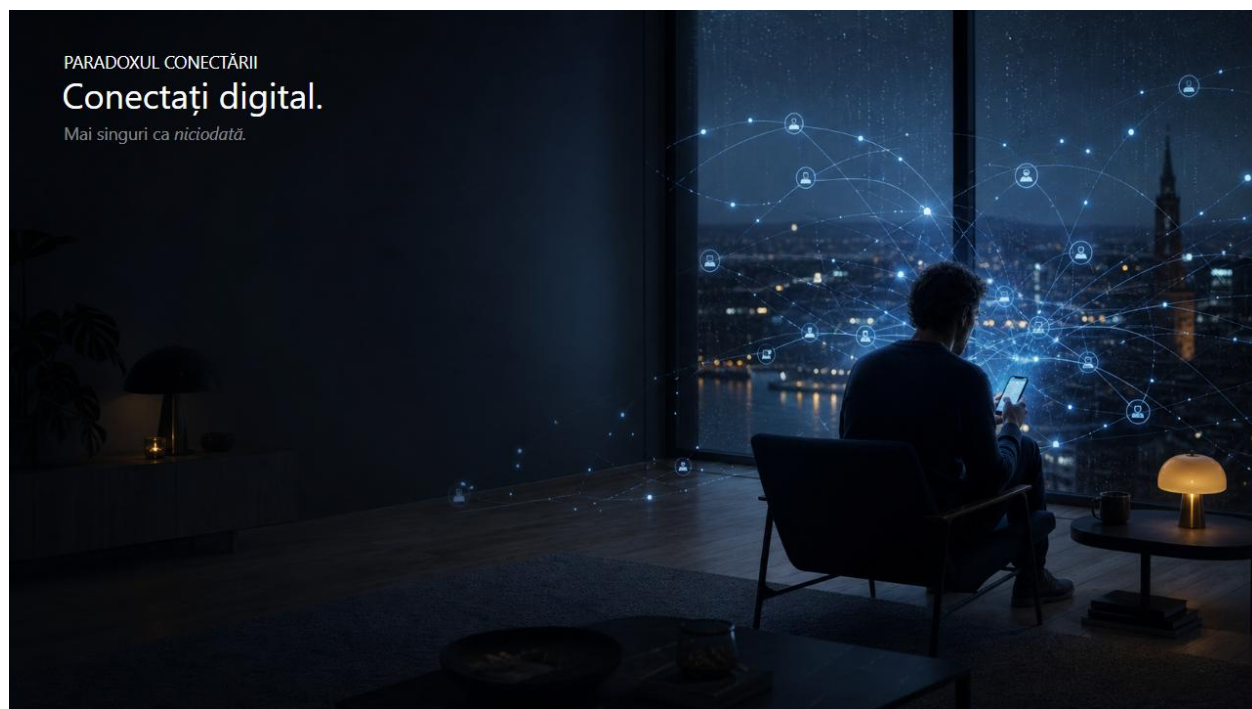
Și privind în urmă... cred că ceea ce încercam eu să fac, poate fără să-mi dau seama, era mai mult decât să strâng gunoaie.

Încercam să creez legături între oameni.

Ceea ce căutam eu, de fapt...era o comunitate.

Și atunci am început să-mi pun o întrebare.

Cum este posibil ca, într-una dintre cele mai prospere și mai fericite țări din lume, să fie uneori atât de greu să construiești relații apropiate?

Trăim într-o perioadă în care putem vorbi cu aproape oricine, oriunde în lume.
În câteva secunde putem trimite un mesaj în Australia.
Putem vedea în timp real ce fac prietenii noștri.
Suntem conectați permanent.
Și totuși...tot mai mulți oameni spun că se simt singuri.
Nu doar în Danemarca.
Peste tot.
Tehnologia ne ajută enorm.
Dar nu poate înlocui prezența.
Nu poate înlocui o masă împreună.
O discuție față în față.
Un vecin care îți bate la ușă.
Sau sentimentul că aparții unui loc.
Și atunci am început să mă întreb dacă problema nu era doar a mea.
Poate că societatea însăși căuta o soluție.

Dar aici este unul dintre lucrurile pe care le admir cel mai mult la societatea daneză.

Atunci când identifică o problemă...încearcă să găsească soluții.

Și una dintre soluțiile la această izolare nu a venit din tehnologie.

A venit din...arhitectură.

În Danemarca există un model de locuire numit bofællesskab.

L-am putea traduce prin locuire în comunitate.

Ideea este surprinzător de simplă.

Ai propria casă. Propria intimitate.

Dar toate locuințele sunt construite în jurul unor spații comune.

Există bucătării comune. Săli pentru evenimente.

Ateliere. Grădini.

Locuri unde oamenii se întâlnesc aproape fără să-și propună.

Nu renunți la independență.

Dar arhitectura îți oferă în fiecare zi ocazia de a construi relații.

Și atunci am înțeles ceva.

Comunitatea nu apare întâmplător.

Poate fi proiectată.

Un exemplu care m-a impresionat foarte mult este Casa Generațiilor (Generationernes Hus), din Aarhus.

În aceeași clădire locuiesc: studenți, familii cu copii, și persoane în vârstă.

Nu sunt rude. Nu au fost obligați să locuiască împreună.

Dar spațiul în care trăiesc îi ajută să construiască relații.

Copiii cresc în apropierea persoanelor vârstnice... chiar dacă nu sunt bunicii lor.

Persoanele în vârstă nu mai sunt izolate.

Studenții găsesc sprijin și experiență.

Și toate generațiile au sentimentul că fac parte din aceeași comunitate.

Când am văzut acest proiect... m-am gândit la România.

Mi-am adus aminte de copilăria mea.

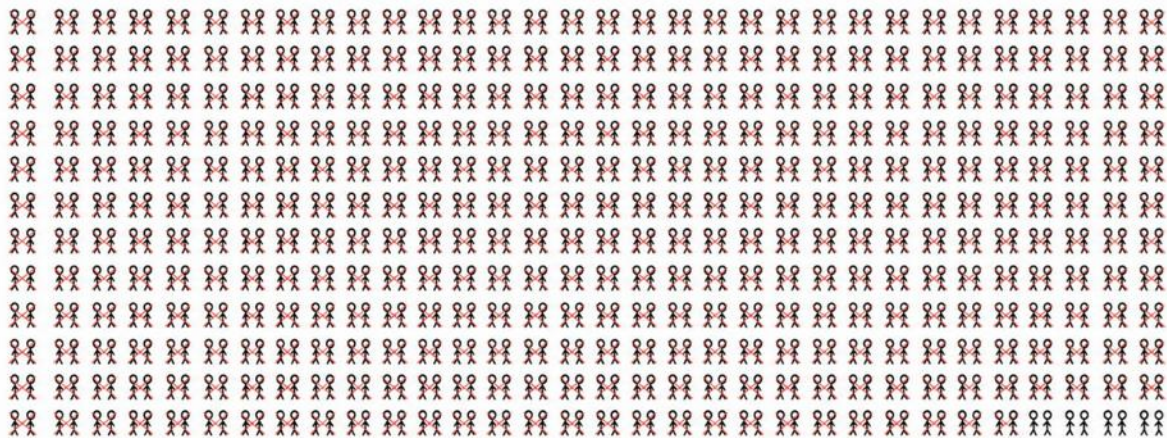
De vecinii care se cunoșteau între ei.

De bunicii care stăteau pe bancă în fața porții.

De copiii care alergau pe stradă până se însera.

Poate că noi nu aveam arhitecți care să proiecteze comunități.

Dar aveam comunități.

waitbutwhy.com

În perioada aceea am citit un eseu al lui Tim Urban, autorul Wait But Why, care m-a pus serios pe gânduri.

Se numește The Tail End.

Ideea este foarte simplă.

Când suntem copii, ne vedem părinții aproape în fiecare zi.

Dar, după ce plecăm de acasă...lucrurile se schimbă.

Dacă ajungi să-ți vezi părinții doar de câteva ori pe an,este posibil ca, fără să-ți dai seama, să fi consumat deja peste 90% din timpul pe care îl vei petrece vreodată împreună cu ei.

Când am citit asta, m-am gândit imediat la mine.

La faptul că eu locuiam în Danemarca, iar părinții mei erau la peste două mii de kilometri distanță, în România.

Și am realizat că timpul nu se termină dintr-odată.

Îl consumăm puțin câte puțin, fără să observăm.

Poate că nu suntem literalmente în ultimii 5%.

Dar, pentru cei dintre noi care am plecat departe de prieteni și familie, numărul întâlnirilor care ne-au mai rămas este mult mai mic decât ne place să credem.

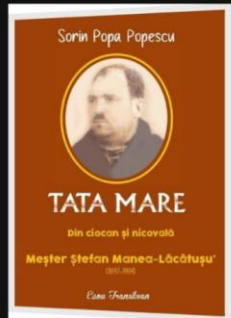
Când nu mai duci grija zilei de mâine...

...începi să cauți sens.

Și aici ajung la partea cea mai personală a poveștii mele.
Danemarca mi-a oferit ceva ce nu avusesem până atunci.
Siguranța că nu trebuie să trăiesc permanent cu grija zilei de mâine.
Nu mă mai întrebam dacă voi avea un loc de muncă.
Dacă îmi voi putea plăti facturile.
Sau ce se va întâmpla cu familia mea dacă lucrurile merg prost.
Iar când aceste griji au început să dispară...au apărut alte întrebări.
Cine sunt?
Pentru ce trăiesc?
Ce înseamnă, de fapt, o viață bună?
Și care este sensul tuturor lucrurilor pe care încercăm să le construim?
Pentru mine, aceste întrebări au însemnat o întoarcere către Dumnezeu.
Și există aici un paradox care îmi place.
Danemarca are unul dintre cele mai vechi steaguri naționale din lume.
Iar în centrul lui se află o cruce.
Și totuși,
Danemarca de astăzi este una dintre cele mai secularizate societăți din lume.
Paradoxal, tocmai acolo am început eu să-mi redescopăr credința.
Iar când mă uit în urmă, la felul în care am ajuns în Danemarca, la oamenii pe care i-am întâlnit, și la ușile care s-au deschis exact atunci când aveam nevoie... îmi este greu să cred că toate au fost doar coincidențe.
Eu cred că Dumnezeu a lucrat în viața mea.
Că m-a călăuzit.
Și că mi-a purtat de grijă.
Și poate că această liniște mi-a permis să înțeleg mai bine ce contează cu adevărat.

Ce lăsăm mai departe?

O punte între generații

Și astfel mă întorc la motivul pentru care suntem astăzi aici.

La această carte.

La început vă spuneam că poate părea ciudat să vorbesc despre Danemarca la lansarea unei cărți despre stră-stră-bunicul meu.

Dar acum cred că legătura este foarte simplă.

Tim Urban vorbește despre timpul pe care îl mai avem împreună.

Tatăl meu, prin această carte, vorbește despre timpul care a trecut.

Dar, de fapt, amândoi vorbesc despre același lucru.

Despre legăturile dintre generații.

Tatăl meu a făcut prin această carte ceva ce timpul, singur, nu poate face.

A păstrat vie povestea unui om.

Și a construit o punte între cei care au fost, cei care suntem, și cei care vor veni după noi.

Poate că cea mai importantă lecție pe care o aduc acasă nu este despre Danemarca.

Ci despre România.

Prosperitatea ne poate oferi siguranță.

Dar familia...credința...și comunitatea... sunt cele care dau sens prosperității.

Timpul pe care îl avem împreună este
mult mai scurt decât credem.

Vă mulțumesc!

Popescu Sorin, Popescu Ana, Popescu Mihai

După câteva zile Mihai Popescu ne-a trimis următorul mesaj:

„Vă mulțumesc pentru invitația de a participa la această manifestare, ideea aparținând d-lui Prof.univ. Gheorghe Manolea. Pentru mine a fost o onoare să pot vorbi în cadrul lansării cărții tatălui meu și să fac parte dintr-un eveniment cu o asemenea încărcătură umană și culturală. Aș dori să adaug un gând legat de observația d-lui Prof.univ. Gheorghe Manolea privind caracterul diferit al secvenței CRIFST. Într-adevăr, prezentarea a fost concepută într-o manieră atipică, deoarece am considerat că nu ar fi fost potrivită o expunere independentă despre experiența mea din Danemarca. Fiind invitat în cadrul lansării cărții tatălui meu, mi s-a părut firesc ca întreaga intervenție să se adapteze temei principale a evenimentului și să construiască o punte între experiența mea personală și mesajul cărții. De aceea, Danemarca nu a fost prezentată ca un

subiect în sine, ci ca o reflecție despre rădăcini, familie, comunitate, credință și legătura dintre generații, astfel încât finalul prezentării să conducă în mod firesc către volumul lansat. În paginile materialului atașat, am pornit de la realitatea unei societăți daneze care oferă o siguranță materială remarcabilă printr-o sumedenie de factori precum ar fi: un PIB ridicat, un program de lucru echilibrat și un nivel înalt de încredere socială. Însă am subliniat faptul că, atunci când nu mai duci grija zilei de mâine, începi inevitabil să cauți sensul în viață. Am explorat „paradoxul conectării” care spune că deși suntem mai legați digital ca niciodată, riscăm să fim mai singuri ca oricând. Pentru a ilustra nevoia de apartenență, am oferit exemplul modelului și soluției daneze numite Bofællesskab, unde arhitectura creează comunitate prin echilibrul dintre spațiul privat și cel comun. Totul a culminat cu reîntoarcerea la tema centrală și a „ultimilor 5%” prin realizarea faptului că timpul pe care îl mai avem la dispoziție pentru a-l petrece împreună cu cei dragi este mult mai scurt decât avem tendința să credem. Această perspectivă a fost modul meu de a onora valorile din Tata Mare, reamintindu-ne că esența vieții stă în calitatea acestor legături umane.

Mi-ar face plăcere dacă experiența acestui format de dialog ar putea contribui, fie și într-o mică măsură, la organizarea unor evenimente similare în viitor.

Vă rog să transmiteți, la rândul dumneavoastră, întreaga mea apreciere colegilor din cadrul CRIFST Craiova pentru primirea călduroasă și pentru efortul depus în organizarea acestui eveniment.

Întreaga mea familie vă mulțumește pentru felicitări și pentru gândurile frumoase. Cu deosebită considerație,

Ing. Mihai Popescu”